

॥ ३६ ॥ ३७ ॥ कृतांस्तं सुधांस्वभोजनं ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ शार्ङ्गकान्पक्षिविशेषान् ॥ ४७ ॥ इतिआदिपर्वणिनैः भारतभाः अष्टाविंशत्यधिकद्वि
 पेतुरन्ये महाकायाः प्रदीप्ते वसुरेतसि ॥ समांसरुधिरौघैश्च वसाभिश्चापितर्पितः ॥ ३६ ॥ उपर्याकाशगोभूत्वा विधूमः समपद्यत ॥ दीप्ताक्षो दीप्तजिह्वश्च सं
 प्रदीप्तमहाननः ॥ ३७ ॥ दीप्तोर्ध्वकेशः पिङ्गाक्षः पिबन्प्राणभृतां वसां ॥ तांसकृष्णार्जुनकृतां सुधां प्राप्य द्रुताशनः ॥ ३८ ॥ बभूव मुदितस्तूतः परां निर्वृतिमाग
 तः ॥ तथाऽसुरं मयं नाम तक्षकस्य निवेशनात् ॥ ३९ ॥ विप्रद्रवंतं सहसा ददर्श मधुसूदनः ॥ तमग्निः प्रार्थयामास दिधक्षुर्वातसारथिः ॥ ४० ॥ शरीरवान्ज
 टीभूत्वा नदन्निव बलाहकः ॥ विज्ञाय दानवेन्द्राणां मयं वै शिल्पिनां वरं ॥ ४१ ॥ जिघां सुर्वासु देवस्तं चक्रमुद्यम्य धिष्ठितः ॥ सचक्रमुद्यतं दृष्ट्वा दिधक्षं तं च पाव
 कं ॥ ४२ ॥ अभिधावार्जुनेत्येवं मयस्त्राहीति चाब्रवीत् ॥ तस्य भीतस्वनं श्रुत्वा माभैरिति धनं जयः ॥ ४३ ॥ प्रत्युवाच मयं पार्थो जीवयन्निव भारत ॥ तं न भेत
 व्यमित्याह मयं पार्थो दयापरः ॥ ४४ ॥ तं पार्थेनाभयेदत्तेन मुचे भ्रातरं मयं ॥ न हंतुमैच्छद्वा शार्ङ्गः पावको न ददाह च ॥ ४५ ॥ वैशंपायन उवाच तद्वनं पा
 वको धीमान्दिनानि दशपंच च ॥ ददाह कृष्णपार्थाभ्यां रक्षितः पाकशासनात् ॥ ४६ ॥ तस्मिन्वने दह्यमाने षडग्निर्न ददाह च ॥ अश्वसेनं मयं चैव चतुरः शार्ङ्ग
 कांस्तथा ॥ ४७ ॥ इति श्रीमहाभारते आदिपर्वणि मयदर्शनपर्वणि मयदानवत्राणे अष्टाविंशत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २२८ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥
 जनमेजय उवाच किमर्थं शार्ङ्गकानग्निर्न ददाह तथागते ॥ तस्मिन्वने दह्यमाने ब्रह्मन्नेतत्प्रचक्ष्वमे ॥ १ ॥ अदाहेत्यश्वसेनस्य दानवस्य मयस्य च ॥ कार
 णं कीर्तितं ब्रह्मन् शार्ङ्गकाणां न कीर्तितं ॥ २ ॥ तदेतद्द्रुतं ब्रह्मन् शार्ङ्गकाणामनामयं ॥ कीर्तय स्वाग्निसंमर्दे कथं तेन विनाशिताः ॥ ३ ॥ वैशंपायन उवाच
 यदर्थं शार्ङ्गकानग्निर्न ददाह तथागते ॥ तत्ते सर्वं प्रवक्ष्यामि यथाभूतमरिंदम ॥ ४ ॥ धर्मज्ञानां मुख्यतमस्तपस्वी संशितव्रतः ॥ आसीन्महर्षिः श्रुतवान्मंदपा
 ल इति श्रुतः ॥ ५ ॥ समार्गमाश्रितो राजन् ऋषीणामूर्ध्वरेतसां ॥ स्वाध्यायवान्धर्मरतस्तपस्वी विजितेन्द्रियः ॥ ६ ॥ स गत्वा तपसः पारं देहमुत्सृज्य भारत ॥ जगाम
 पितृलोकाय नलेभेत तत्र तत्फलं ॥ ७ ॥ स लोकान्फलान् दृष्ट्वा तपसानिर्जितानपि ॥ पप्रच्छ धर्मराजस्य समीपस्थां दिवौकसः ॥ ८ ॥ मंदपाल उवाच कि
 मर्थमावृता लोकाममैते तपसाऽर्जिताः ॥ किं यानकृतं तत्र यस्यैतत्कर्मणः फलं ॥ ९ ॥

शततमोऽध्यायः ॥ २२८ ॥

॥ ७३ ॥

॥ ७३ ॥

किमर्थमिति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ आवृताः प्रतिषिद्धभोगाः ॥ ९ ॥